ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (δεύτερο τμήμα)

της 13ης Δεκεμβρίου 2017 *

«Υπαλληλική υπόθεση – Προσωπικό της ΕΤΕπ – Προθεσμία ασκήσεως προσφυγής – Εύλογη προθεσμία – Συντάξεις – Μεταρρύθμιση του 2008 – Συμβατική φύση της σχέσεως εργασίας – Αναλογικότητα – Υποχρέωση αιτιολογήσεως – Ασφάλεια δικαίου – Ευθύνη – Ηθική βλάβη»

Στην υπόθεση T-482/16 RENV,

Oscar Orlando Arango Jaramillo, υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, κάτοικος Λουξεμβούργου (Λουξεμβούργο), και άλλοι υπάλληλοι της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων, των οποίων τα ονόματα παρατίθενται στο παράρτημα της αποφάσεως [1], εκπροσωπούμενοι από τους C. Cortese και B. Cortese, δικηγόρους,

προσφεύγοντες-ενάγοντες,

κατά

Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων (ΕΤΕπ), εκπροσωπούμενης αρχικώς από τους C. Gómez de la Cruz και T. Gilliams, στη συνέχεια, από τους T. Gilliams και G. Nuvoli και, τελικώς, από τους T. Gilliams και G. Faedo, επικουρούμενους από τον P. E. Partsch, δικηγόρο,

καθής-εναγομένης,

με αντικείμενο προσφυγή αγωγή στηριζόμενη στο άρθρο 270 ΣΛΕΕ, με την οποία ζητείται, αφενός, να ακυρωθούν οι αποφάσεις της ΕΤΕπ, οι οποίες περιέχονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας των προσφευγόντων εναγόντων [στο εξής: προσφεύγοντες] του Φεβρουαρίου του 2010, περί αυξήσεως των συνταξιοδοτικών εισφορών των προσφευγόντων και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ να καταβάλει το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που ισχυρίζονται ότι υπέστησαν οι προσφεύγοντες,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα),

συγκείμενο από τους M. Prek (εισηγητή), πρόεδρο, E. Buttigieg και J. Costeira, δικαστές,

γραμματέας: G. Predonzani, διοικητική υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 5ης Μαΐου 2017,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

1 Ο κατάλογος των άλλων υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων επισυνάπτεται μόνον στο αντίγραφο που επιδόθηκε στους διαδίκους.

Απόφαση [2]

1 Η παρούσα διαδικασία έρχεται σε συνέχεια της αποφάσεως της 9ης Ιουλίου 2013, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (T-234/11 PRENV-RX, στο εξής: απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση, EU:T:2013:348), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο (αναιρετικό τμήμα) αναίρεσε τη διάταξη της 4ης Φεβρουαρίου 2011, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (F-34/10, στο εξής: αναιρεθείσα διάταξη, EU:F:2011:7), και ανέπεμψε την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

2 Η απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση εκδόθηκε σε συνέχεια της αποφάσεως της 28ης Φεβρουαρίου 2013, Επανεξέταση Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (C-334/12 RX II, στο εξής: απόφαση επανεξετάσεως, EU:C:2013:134), με την οποία το Δικαστήριο, αφού διαπίστωσε ότι η απόφαση της 19ης Ιουνίου 2012, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (T-234/11 P, στο εξής: επανεξετασθείσα απόφαση, EU:T:2012:311), με αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της αναιρεθείσας διατάξεως, έθιγε τη συνοχή του δικαίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, είχε αναιρέσει την απόφαση αυτή και είχε αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.

[*παραλειπόμενα*]

I. Η πρωτόδικη διαδικασία και η αναιρεθείσα διάταξη

18 Με δικόγραφο που κατατέθηκε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 26 Μαΐου 2010, οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή, η οποία πρωτοκολλήθηκε με αριθμό F 34/10, με αίτημα, αφενός, να ακυρωθούν τα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας τους του Φεβρουαρίου του 2010, καθόσον από αυτά προέκυπταν οι αποφάσεις της ΕΤΕπ να αυξήσει τις εισφορές τους στο συνταξιοδοτικό σύστημα, και, αφετέρου, να υποχρεωθεί η ΕΤΕπ να καταβάλει το συμβολικό ποσό του ενός ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση της ηθικής τους βλάβης.

19 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 20 Ιουλίου 2010, η ΕΤΕπ προέβαλε ένσταση απαραδέκτου, βάσει του άρθρου 78 του Κανονισμού Διαδικασίας του εν λόγω δικαστηρίου, και ζήτησε από αυτό να αποφανθεί επί του παραδεκτού της προσφυγής χωρίς να υπεισέλθει στην εξέταση της ουσίας.

20 Με τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, μεταξύ άλλων, ότι, λαμβανομένων υπόψη των ειδικών περιστάσεων της υπό κρίση υποθέσεως, και ειδικότερα του ότι δεν υφίσταται ρητή διάταξη όσον αφορά τις προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής εκ μέρους των υπαλλήλων της ΕΤΕπ, η αυστηρή εφαρμογή της γενικώς ισχύουσας προθεσμίας των τριών μηνών και δέκα ημερών είχε ως αποτέλεσμα να θιγεί το δικαίωμά τους στην άσκηση αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος (αναιρεθείσα διάταξη, σκέψη 18).

21 Με την αναιρεθείσα διάταξη, η οποία εκδόθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 78 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, το δικαστήριο αυτό, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και χωρίς να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου συγχρόνως με την ουσία της υποθέσεως, απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη, επειδή είχε ασκηθεί εκπροθέσμως.

22 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 15 και 16 της αναιρεθείσας διατάξεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι, λαμβανομένου υπόψη, αφενός, ότι οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι έλαβαν γνώση του περιεχομένου των εκκαθαριστικών σημειωμάτων τους μισθοδοσίας για τον Φεβρουάριο 2010 μόλις τη Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου 2010 και, αφετέρου, ότι προβλέπεται κατ' αποκοπή παρέκταση της προθεσμίας κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως, η προθεσμία εντός της οποίας μπορούσαν οι εν λόγω υπάλληλοι να ασκήσουν την προσφυγή τους έληγε την Τρίτη 25 Μαΐου 2010.

2 Περιλαμβάνονται μόνον οι σκέψεις της παρούσας αποφάσεως των οποίων τη δημοσίευση έκρινε σκόπιμη το Γενικό Δικαστήριο.

23 Συναφώς, με τη σκέψη 17 της εν λόγω διατάξεως, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης παρατήρησε ότι η προσφυγή των ενδιαφερομένων υπαλλήλων περιήλθε με ηλεκτρονικό μήνυμα στη Γραμματεία του μόλις τη νύκτα της Τρίτης 25 προς Τετάρτη 26 Μαΐου 2010, και συγκεκριμένα στις 26 Μαΐου 2010 και ώρα 00:00.

24 Με την αναιρεθείσα διάταξη, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη. Κατ' ουσίαν, έκρινε ότι, δεδομένου ότι η προθεσμία για την άσκηση της προσφυγής έληξε τη Δευτέρα 25 Μαΐου 2010, η προσφυγή που άσκησαν οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι, η οποία περιήλθε σε ηλεκτρονική μορφή στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 26 Μαΐου στις 00:00, ήταν εκπρόθεσμη και, ως εκ τούτου, απαράδεκτη. Απέρριψε, δε, τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι εν λόγω υπάλληλοι σε σχέση, αφενός, με προσβολή του δικαιώματός τους να ασκήσουν αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα και, αφετέρου, με τη συνδρομή τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας.

II. Η αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου

25 Με υπόμνημα που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 28 Απριλίου 2011, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν, βάσει του άρθρου 9 του παραρτήματος Ι του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αίτηση αναιρέσεως κατά της αναιρεθείσας διατάξεως, η οποία πρωτοκολλήθηκε με τον αριθμό T-234/11 P.

26 Στο πλαίσιο της ως άνω αιτήσεως αναιρέσεως, οι προσφεύγοντες ζήτησαν από το Γενικό Δικαστήριο να αναιρέσει τη διάταξη αυτή, να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου που προέβαλε η ΕΤΕπ στην υπόθεση F-34/10 και να αναπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, ώστε να αποφανθεί εκείνο επί της ουσίας.

27 Αφού διαπίστωσε ότι οι διάδικοι δεν υπέβαλαν αίτημα περί καθορισμού ημερομηνίας για τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως εντός της προβλεπόμενης προθεσμίας ενός μηνός από την κοινοποίηση της περατώσεως της έγγραφης διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο αποφάνθηκε επί της διαφοράς χωρίς προφορική διαδικασία.

28 Οι προσφεύγοντες προέβαλαν τρεις λόγους προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως, οι δύο τελευταίοι από τους οποίους προβλήθηκαν επικουρικώς. Ο πρώτος λόγος στηριζόταν σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της έννοιας της «εύλογης προθεσμίας» προς άσκηση της προσφυγής σε πρώτο βαθμό και, ιδίως, σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας, καθώς και σε προσβολή του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο δεύτερος λόγος στηριζόταν σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία των εφαρμοστέων δικονομικών κανόνων, ιδίως εκείνων που αφορούν την ύπαρξη τυχαίου γεγονότος. Ο τρίτος λόγος στηριζόταν σε παραμόρφωση των στοιχείων που κατατέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης προς απόδειξη της συνδρομής τυχαίου γεγονότος, καθώς και σε παράβαση των κανόνων που αφορούν τα αποδεικτικά μέσα και τα μέσα οργανώσεως της πρωτόδικης διαδικασίας.

29 Με την επανεξετασθείσα απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την αίτηση αναιρέσεως, κρίνοντας ότι οι λόγοι που προέβαλαν οι προσφεύγοντες ήταν εν μέρει απαράδεκτοι και κατά τα λοιπά αβάσιμοι.

30 Το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον πρώτο και κύριο λόγο αναιρέσεως, καθώς έκρινε ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης ορθώς εφάρμοσε στην περίπτωση των προσφευγόντων, με την αναιρεθείσα διάταξη, τον κανόνα σύμφωνα με τον οποίον, κατ' αναλογία προς την προθεσμία για την άσκηση προσφυγής την οποία προβλέπει το άρθρο 91, παράγραφος 3, του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: ΚΥΚ), η τρίμηνη προθεσμία πρέπει να λογίζεται ως, καταρχήν, εύλογη για την άσκηση προσφυγής ακυρώσεως από υπάλληλο της ΕΤΕπ κατά βλαπτικής σε βάρος του πράξεως της τελευταίας (επανεξετασθείσα απόφαση, σκέψη 27).

31 Με την εν λόγω σκέψη 27 της επανεξετασθείσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, «αντιθέτως, […] η προσφυγή που ασκεί υπάλληλος της ΕΤΕπ μετά τη λήξη τρίμηνης προθεσμίας, παραταθείσας κατ' αποκοπή κατά δέκα ημέρες λόγω αποστάσεως, πρέπει, καταρχήν, να θεωρείται ότι ασκείται εντός μη εύλογης προθεσμίας […]». Προσέθεσε, δε, ότι αυτή η a contrario ερμηνεία γίνεται δεκτή «δεδομένου ότι μόνον η αυστηρή εφαρμογή των δικονομικών κανόνων που τάσσουν αποκλειστικές προθεσμίες μπορεί να ανταποκρίνεται στην αρχή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης».

32 Με τη σκέψη 30 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε την επιχειρηματολογία των ενδιαφερομένων υπαλλήλων, σύμφωνα με την οποία το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης είχε υποκαταστήσει την εφαρμογή της αρχής της τηρήσεως εύλογης προθεσμίας, η οποία είναι ευέλικτη ως εκ της φύσεώς της και πρόσφορη για την ad hoc στάθμιση των διακυβευόμενων συμφερόντων, με τη γενική και αυστηρή τήρηση μιας άκαμπτης προθεσμίας τριών μηνών. Έκρινε, μεταξύ άλλων, ότι το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αρκέστηκε απλώς στην εφαρμογή «κανόνα δικαίου […] που απορρέει σαφώς και συγκεκριμένα από εξ αντιδιαστολής ερμηνεία της νομολογίας» του Γενικού Δικαστηρίου που παρατίθεται με τη σκέψη 27 της εν λόγω αποφάσεως, κανόνα που αποτελεί ειδική εφαρμογή της αρχής της τηρήσεως της εύλογης προθεσμίας στις διαφορές μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της, οι οποίες παρουσιάζουν σημαντικές ομοιότητες με τις διαφορές μεταξύ της Ένωσης και των υπαλλήλων της, καθώς και του λοιπού προσωπικού της. Το Γενικό Δικαστήριο προσέθεσε ότι «ο κανόνας αυτός, που εδράζεται σε γενικό τεκμήριο ότι η τρίμηνη προθεσμία αρκεί καταρχήν ώστε να καταστεί εφικτή για τους υπαλλήλους της ΕΤΕπ η αξιολόγηση της νομιμότητας των βλαπτικών πράξεων της τελευταίας και η προετοιμασία ενδεχόμενης προσφυγής, δεν επιβάλλει στον δικαστή της Ένωσης που είναι επιφορτισμένος με την εφαρμογή του την υποχρέωση να συνεκτιμά τα πραγματικά περιστατικά της κάθε υπόθεσης και, ειδικότερα, να προβαίνει σε ad hoc στάθμιση των διακυβευόμενων συμφερόντων».

33 Στις σκέψεις 33 έως 35 της επανεξετασθείσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο παρέπεμψε στην ως άνω συλλογιστική σχετικά με τον καθορισμό της προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής, προκειμένου να αποκλείσει τη συνεκτίμηση τόσο της προβαλλόμενης ηλεκτρικής βλάβης, η οποία φέρεται να καθυστέρησε την αποστολή του δικογράφου, όσο και του γεγονότος ότι η ΕΤΕπ φέρεται να παρέλειψε να ασκήσει την κανονιστική της αρμοδιότητα για τον καθορισμό συγκεκριμένων προθεσμιών ασκήσεως προσφυγής, καθώς και ορισμένων άλλων ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, τις οποίες επικαλέστηκαν οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι.

34 Με τις σκέψεις 41 έως 43 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης την επιχειρηματολογία των ενδιαφερομένων υπαλλήλων σχετικά με την προσβολή της αρχής της αναλογικότητας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

35 Τέλος, με τις σκέψεις 51 έως 58 της επανεξετασθείσας αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε τον λόγο ακυρώσεως που προέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι σχετικά με την άρνηση του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης να χαρακτηρίσει ως τυχαίο συμβάν ή ανωτέρα βία τις περιστάσεις που τους οδήγησαν στην εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής τους. Με τις σκέψεις 59 έως 66 της εν λόγω αποφάσεως, το Γενικό Δικαστήριο απέρριψε επίσης τον λόγο τον οποίον προέβαλαν οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι σε σχέση με την παραμόρφωση των αποδεικτικών στοιχείων όσον αφορά την ύπαρξη τυχαίου συμβάντος ή ανωτέρας βίας.

III. Επανεξέταση από το Δικαστήριο

36 Κατόπιν προτάσεως του πρώτου γενικού εισαγγελέα,, το Δικαστήριο (ειδικό τμήμα προβλεπόμενο από το άρθρο 123β του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, όπως αυτό ίσχυε κατά τον χρόνο υποβολής της εν λόγω προτάσεως), έκρινε, με απόφαση της 12ης Ιουλίου 2012 (C-334/12 RX), ότι η απόφαση αυτή έπρεπε να επανεξεταστεί. Σύμφωνα με την τελευταία αυτή απόφαση, η επανεξέταση

έπρεπε να αφορά, αφενός, το εάν η επανεξετασθείσα απόφαση έθιγε την ενότητα ή τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, καθό μέρος το Γενικό Δικαστήριο, ως αναιρετικό δικαστήριο, είχε ερμηνεύσει την έννοια της «εύλογης προθεσμίας», στο πλαίσιο της ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως από τους υπαλλήλους της ΕΤΕπ κατά βλαπτικής σε βάρος τους πράξεως της τελευταίας, ως προθεσμία της οποίας η υπέρβαση συνεπαγόταν το εκπρόθεσμο και, επομένως, το απαράδεκτο της προσφυγής, χωρίς ο δικαστής της Ένωσης να υποχρεούται να λάβει υπόψη τις ιδιαίτερες περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως και, αφετέρου, εάν η ερμηνεία αυτή της έννοιας της «εύλογης προθεσμίας» μπορούσε να θίξει το δικαίωμα στην αποτελεσματική δικαστική προστασία, όπως αυτή κατοχυρώνεται από το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

37 Με την απόφαση επανεξετάσεως, το Δικαστήριο ακύρωσε την επανεξετασθείσα απόφαση, καθώς έκρινε ότι έθιγε πράγματι τη συνοχή του δικαίου της Ένωσης, καθόσον το Γενικό Δικαστήριο, δικάζοντας ως αναιρετικό δικαστήριο, είχε ερμηνεύσει την έννοια της «εύλογης προθεσμίας», στο πλαίσιο της ασκήσεως προσφυγής ακυρώσεως από υπαλλήλους της ΕΤΕπ κατά βλαπτικής σε βάρος τους πράξεως της τελευταίας, ως τρίμηνη προθεσμία της οποίας η υπέρβαση συνεπάγεται αυτομάτως το εκπρόθεσμο και, επομένως, το απαράδεκτο της προσφυγής, χωρίς ο δικαστής της Ένωσης να υποχρεούται να λάβει υπόψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις της επίδικης υποθέσεως (απόφαση επανεξετάσεως, σκέψεις 26, 27 και 54).

38 Το Δικαστήριο έκρινε επίσης ότι, λόγω της αλλοιώσεως αυτής της έννοιας της εύλογης προθεσμίας, οι ενδιαφερόμενοι υπάλληλοι στερήθηκαν τη δυνατότητα να υπερασπιστούν τα σχετικά με τις αποδοχές τους δικαιώματά τους με αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα ενώπιον δικαστηρίου, τηρουμένων των προϋποθέσεων του άρθρου 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (απόφαση επανεξετάσεως, σκέψη 45).

39 Εντούτοις, εκτιμώντας ότι η οριστική επίλυση του ζητήματος του παραδεκτού της προσφυγής των προσφευγόντων, και ειδικότερα του εάν η εν λόγω προσφυγή ασκήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας, υπό την έννοια της σύμφωνης με το δικαίωμα στην άσκηση αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος νομολογίας, δεν προέκυπτε από τις πραγματικές διαπιστώσεις στις οποίες είχε στηριχθεί η επανεξεταζόμενη απόφαση, το Δικαστήριο έκρινε ότι δεν μπορούσε το ίδιο να αποφανθεί οριστικώς επί της διαφοράς, δυνάμει του άρθρου 62β του Οργανισμού του Δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, το Δικαστήριο αποφάνθηκε επί των δικαστικών εξόδων της διαδικασίας επανεξετάσεως και ανέπεμψε την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο, ώστε να εκτιμήσει εκείνο, λαμβάνοντας υπόψη όλες τις ιδιαίτερες περιστάσεις της υποθέσεως, τον εύλογο χαρακτήρα της προθεσμίας εντός της οποίας οι προσφεύγοντες είχαν ασκήσει την προσφυγή τους ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης (απόφαση επανεξετάσεως, σκέψεις 56 έως 59).

IV. Η αίτηση αναιρέσεως ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου κατόπιν επανεξετάσεως

40 Σύμφωνα με το άρθρο 121α του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου της 2ας Μαΐου 1991, η απόφαση επανεξετάσεως είχε ως αποτέλεσμα να επιληφθεί εκ νέου το Γενικό Δικαστήριο της αιτήσεως αναιρέσεως στην παρούσα διαδικασία.

41 Με τις παρατηρήσεις τους επί των συνεπειών της αποφάσεως επανεξετάσεως, για την επίλυση της διαφοράς, οι προσφεύγοντες υποστήριξαν, μεταξύ άλλων, ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε να δεχθεί τον πρώτο λόγο αναιρέσεως και να ακυρώσει, επ' αυτής της βάσεως, την αναιρεθείσα διάταξη, για τον λόγο ότι η προσφυγή τους ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης είχε ασκηθεί εντός εύλογης προθεσμίας, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της υποθέσεως (απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση, σκέψη 21). Η ΕΤΕπ υποστήριξε, μεταξύ άλλων, ότι το Γενικό Δικαστήριο έπρεπε κατά κύριο λόγο να αναπέμψει την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης και, επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση αναιρέσεως, αφού επιβεβαιώσει το απαράδεκτο της προσφυγής που είχαν ασκήσει οι προσφεύγοντες ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης λόγω

εκπροθέσμου, επειδή η προσφυγή αυτή είχε ασκηθεί εντός προθεσμίας η οποία δεν φαινόταν εύλογη, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της υποθέσεως (απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση, σκέψη 20).

42 Με την απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως που προέβαλαν οι προσφεύγοντες προς στήριξη της αιτήσεώς τους αναιρέσεως, σχετικά με πλάνη περί το δίκαιο στην οποία υπέπεσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, με την αναιρεθείσα διάταξη, κατά την ερμηνεία της έννοιας της «εύλογης προθεσμίας» για την άσκηση της προσφυγής σε πρώτο βαθμό. Κατά συνέπεια, και χωρίς να χρειαστεί να αποφανθεί επί του δεύτερου σκέλους του πρώτου λόγου αναιρέσεως και επί του δεύτερου και του τρίτου λόγου αναιρέσεως, το Γενικό Δικαστήριο δέχθηκε τα αιτήματα της αιτήσεως αναιρέσεως και ακύρωσε την αναιρεθείσα διάταξη. Επιπλέον, θεωρώντας ότι η διαφορά δεν ήταν ώριμη προς εκδίκαση, το Γενικό Δικαστήριο ανέπεμψε την υπόθεση στο Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης, προκειμένου να αποφανθεί εκείνο εκ νέου επί της προσφυγής (απόφαση επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση, σκέψεις 22, 35 και 36).

V. Η διαδικασία στον πρώτο βαθμό μετά την αναπομπή

43 Με έγγραφο της 8ης Αυγούστου 2013 και σύμφωνα με το άρθρο 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, η Γραμματεία του δικαστηρίου αυτού κάλεσε τους διαδίκους να υποβάλουν γραπτώς τις παρατηρήσεις τους επί της αποφάσεως επί αιτήσεως αναιρέσεως μετά από επανεξέταση.

44 Στις 27 Σεπτεμβρίου 2013, οι προσφεύγοντες υπέβαλαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης τις παρατηρήσεις τους, καθώς και αίτηση αναστολής.

45 Με έγγραφο της 3ης Οκτωβρίου 2013, η Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης επιβεβαίωσε τη λήψη των παρατηρήσεων αυτών και ενημέρωσε τους προσφεύγοντες ότι η αίτηση αναστολής θα εξεταζόταν αργότερα. Την ίδια ημέρα, διαβίβασε τις παρατηρήσεις των προσφευγόντων στην ΕΤΕπ, ενημερώνοντάς την σχετικά με την προθεσμία για την κατάθεση των παρατηρήσεών της. Η ΕΤΕπ κατέθεσε τις παρατηρήσεις της στις 12 Νοεμβρίου 2013.

46 Με έγγραφα της 14ης Απριλίου 2014, η Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ενημέρωσε τους διαδίκους για την απόφασή του να εκδικάσει την αίτηση αναστολής παράλληλα με την ουσία της υποθέσεως και κάλεσε την ΕΤΕπ να υποβάλει υπόμνημα αντικρούσεως.

47 Στις 21 Μαΐου 2014, η ΕΤΕπ κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως.

48 Στις 11 Ιουλίου 2014, οι προσφεύγοντες κατέθεσαν υπόμνημα απαντήσεως.

49 Στις 22 Αυγούστου 2014, η ΕΤΕπ κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.

[*παραλειπόμενα*]

51 Με διάταξη της 6ης Φεβρουαρίου 2015, Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (F-34/10 RENV–RX, μη δημοσιευθείσα, EU:F:2015:6), και αφού ακούστηκαν οι διάδικοι, η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ανεστάλη μέχρι την έκδοση των αποφάσεων του Γενικού Δικαστηρίου επί των υποθέσεων T-240/14 P, Bodson κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, και T-241/14 P, Bodson κ.λπ. κατά ΕΤΕπ.

52 Με έγγραφα της 4ης Μαρτίου 2016, η Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ενημέρωσε τους διαδίκους ότι, μετά την έκδοση των αποφάσεων της 26ης Φεβρουαρίου 2016, Bodson κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (T-241/14 P, EU:T:2016:103), και της 26ης Φεβρουαρίου 2016, Bodson κ.λπ. κατά ΕΤΕπ (T-240/14 P, EU:T:2016:104), η διαδικασία επαναλαμβάνεται και τους κάλεσε να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους επί των ενδεχόμενων συνεπειών των αποφάσεων αυτών.

53 Οι προσφεύγοντες υπέβαλαν τις παρατηρήσεις τους στις 25 Απριλίου 2016. Την 1η Ιουνίου 2016, η Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης ενημέρωσε την ΕΤΕπ σχετικά με την απόφασή της να μην περιλάβει στον φάκελο τις παρατηρήσεις που η τελευταία είχε υποβάλει εκπροθέσμως.

[*παραλειπόμενα*]

55 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 3 του κανονισμού (ΕΕ, Ευρατόμ) 2016/1192 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 6ης Ιουλίου 2016, για τη μεταβίβαση στο Γενικό Δικαστήριο της αρμοδιότητας εκδικάσεως σε πρώτο βαθμό των διαφορών μεταξύ της Ευρωπαϊκής Ένωσης και των υπαλλήλων της (ΕΕ 2016, L 200, σ. 137), η υπόθεση F-34/10 RENV-RX διαβιβάστηκε στο Γενικό Δικαστήριο στο στάδιο στο οποίο βρισκόταν στις 31 Αυγούστου 2016. Πρωτοκολλήθηκε με αριθμό υποθέσεως T-482/16 RENV και ανατέθηκε στο δεύτερο τμήμα.

56 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 5ης Μαΐου 2017.

VI. Αιτήματα των διαδίκων

57 Οι προσφεύγοντες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την ένσταση απαραδέκτου της ΕΤΕπ,

– επικουρικώς, να εξετάσει την ένσταση απαραδέκτου μαζί με την ουσία της υποθέσεως,

– να ακυρώσει τις αποφάσεις της ΕΤΕπ που περιέχονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας του Φεβρουαρίου του 2010, με τις οποίες αυξάνεται η συνταξιοδοτική εισφορά των προσφευγόντων, μέσω αυξήσεως της βάσεως υπολογισμού της εν λόγω εισφοράς, αφενός, καθώς και του συντελεστή υπολογισμού, ως ποσοστού του μισθού που υπόκειται σε κρατήσεις, αφετέρου,

– να υποχρεώσει την Τράπεζα να καταβάλει συμβολικώς ένα ευρώ, ως ικανοποίηση της ηθικής βλάβης που υπέστησαν οι προσφεύγοντες,

– να καταδικάσει την ΕΤΕπ στα δικαστικά έξοδα.

58 Η ΕΤΕπ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή ακυρώσεως ως απαράδεκτη,

– επικουρικώς, να απορρίψει το αίτημα ακυρώσεως ως αβάσιμο,

– ως εκ τούτου, να απορρίψει το αίτημα αποζημιώσεως,

– να καταδικάσει τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

VII. Σκεπτικό

Α. Επί του παραδεκτού της προσφυγής

59 Οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι, λαμβανομένων υπόψη όλων των περιστάσεων της υποθέσεως, η προσφυγή ασκήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας. Υποστηρίζουν ότι η κρινόμενη υπόθεση είναι πολύπλοκη και το διακύβευμά της σημαντικό. Επιπλέον, η ΕΤΕπ δεν έχει καθορίσει προθεσμίες για την άσκηση προσφυγής. Ειδικότερα, δεν κοινοποίησε προσηκόντως στο προσωπικό το κείμενο της μεταρρυθμίσεως του συνταξιοδοτικού συστήματος. Τέλος, υποστηρίζουν ότι η συμπεριφορά τους δεν υπήρξε ούτε παράλογη ούτε πλημμελής.

60 Η ΕΤΕπ αμφισβητεί την επιχειρηματολογία αυτή. Κατά την άποψή της, η πολυπλοκότητα και το διακύβευμα της κρινομένης υποθέσεως δεν δικαιολογούν το παραδεκτό της προσφυγής. Επιπλέον, οι προσφεύγοντες δεν επέδειξαν την αναγκαία επιμέλεια. Τέλος, ισχυρίζεται ότι το προσωπικό ενημερώθηκε με σαφήνεια και ακρίβεια για τη μεταρρύθμιση προτού αυτή τεθεί σε ισχύ.

61 Υπενθυμίζεται ότι κανένα κείμενο του δικαίου της Ένωσης δεν περιέχει οδηγίες σε σχέση με την προθεσμία για την άσκηση προσφυγής που εφαρμόζεται στις διαφορές μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της. Έτσι, το άρθρο 41 του κανονισμού του προσωπικού [της ΕΤΕπ] δεν προβλέπει προθεσμία για την άσκηση προσφυγής, αλλά αναγνωρίζει απλώς στον δικαστή της Ένωσης τη δικαιοδοσία να κρίνει τις διαφορές μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της.

62 Εντούτοις, η στάθμιση μεταξύ, αφενός, του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, η οποία αποτελεί γενική αρχή δικαίου της Ένωσης και επιτάσσει να διαθέτει ο διοικούμενος αρκετό χρόνο για να εκτιμήσει τη νομιμότητα βλαπτικής σε βάρος του πράξεως και να προετοιμάσει, ενδεχομένως, το δικόγραφο της προσφυγής και, αφετέρου, της ασφάλειας δικαίου που επιτάσσει ότι, μετά την πάροδο ενός χρονικού διαστήματος, οι πράξεις των οργάνων της Ένωσης καθίστανται απρόσβλητες, επιβάλλει να φέρονται οι διαφορές ενώπιον του δικαστή της Ένωσης εντός εύλογης προθεσμίας (βλ. διάταξη της 6ης Δεκεμβρίου 2002, D κατά ΕΤΕπ, T-275/02 R, EU:T:2002:306, σκέψεις 31 και 32 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

63 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί εάν μπορεί να θεωρηθεί ότι η επίδικη προσφυγή ασκήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας.

64 Σύμφωνα με τη νομολογία, το «εύλογο» μιας προθεσμίας πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με το σύνολο των περιστάσεων κάθε υποθέσεως και, ιδίως, με το διακύβευμα που ενέχει η διαφορά για τον ενδιαφερόμενο, με την πολυπλοκότητα της υποθέσεως και με τη συμπεριφορά των διαδίκων (βλ. απόφαση επανεξετάσεως, σκέψη 28 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία). Κατά συνέπεια, μια προκαθορισμένη διάρκεια δεν μπορεί να θεωρηθεί γενικώς ότι αποτελεί εύλογη προθεσμία (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση της 12ης Μαΐου 2010, Bui Van κατά Επιτροπής, T-491/08 P, EU:T:2010:191, σκέψη 62).

65 Υπενθυμίζεται συναφώς ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία, η τρίμηνη προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ, ακόμη και αν εφαρμοστεί μόνο στις διαφορές μεταξύ των θεσμικών οργάνων της Ένωσης και των υπαλλήλων ή λοιπών μελών του προσωπικού τους, και όχι στις αμιγώς εσωτερικές διαφορές μεταξύ της ΕΤΕπ και των υπαλλήλων της, ιδίως εκείνων με τις οποίες οι τελευταίοι ζητούν την ακύρωση των βλαπτικών γι' αυτούς πράξεων της ΕΤΕπ, παρέχει ένα χρήσιμο μέτρο συγκρίσεως, στον βαθμό που οι πρώτες διαφορές παρουσιάζουν, ως εκ της φύσεώς τους, ομοιότητες με τις δεύτερες, ενώ αμφότερες υπόκεινται σε δικαστικό έλεγχο, σύμφωνα με το άρθρο 270 ΣΛΕΕ (απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 2001, De Nicola κατά ΕΤΕπ, T-7/98, T-208/98 και T-109/99, EU:T:2001:69, σκέψη 100).

66 Υπό το πρίσμα, όμως, της έννοιας της εύλογης προθεσμίας, όπως αυτή υπενθυμίστηκε ανωτέρω, στη σκέψη 64, η εν λόγω τρίμηνη προθεσμία που προβλέπεται από το άρθρο 91, παράγραφος 3, του ΚΥΚ δεν μπορεί να εφαρμοστεί κατ' αναλογίαν ως αποκλειστική προθεσμία για τους υπαλλήλους της ΕΤΕπ, όταν αυτοί ασκούν προσφυγή ακυρώσεως κατά βλαπτικής σε βάρος τους πράξεως της τελευταίας (απόφαση επανεξετάσεως, σκέψη 39).

67 Στην προκειμένη περίπτωση, δεν αμφισβητείται από τους διαδίκους ότι η προθεσμία για την άσκηση προσφυγής κατά των προσβαλλομένων αποφάσεων που περιέχονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας του Φεβρουαρίου του 2010 άρχισε τη Δευτέρα 15 Φεβρουαρίου 2010, δηλαδή την πρώτη εργάσιμη μετά την ημέρα κατά την οποία τα εν λόγω σημειώματα εισήχθησαν στο σύστημα πληροφορικής Peoplesoft της ΕΤΕπ, δηλαδή το Σάββατο 13 Φεβρουαρίου 2010. Συγκεκριμένα, οι προσφεύγοντες υποστηρίζουν ότι την ημερομηνία εκείνη της 15ης Φεβρουαρίου 2010 κατέστη δυνατό να λάβουν γνώση των εκκαθαριστικών σημειωμάτων μισθοδοσίας του Φεβρουαρίου του 2010.

68 Η προσφυγή των προσφευγόντων στην παρούσα διαδικασία περιήλθε σε ηλεκτρονική μορφή στο ταχυδρομείο της Γραμματείας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 26 Μαΐου 2010 στις 00:00, δηλαδή τρεις μήνες και ένδεκα ημέρες μετά την ημερομηνία κατά την οποία κατέστη δυνατόν να λάβουν οι προσφεύγοντες γνώση των εν λόγω εκκαθαριστικών σημειωμάτων μισθοδοσίας.

69 Όσον αφορά τις περιστάσεις της κρινομένης υποθέσεως που πρέπει να ληφθούν υπόψη, προκειμένου να εξεταστεί εάν η προσφυγή αυτή ασκήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας, υπενθυμίζεται, κατ' αρχάς, ότι οι προσφεύγοντες αμφισβητούν τις αποφάσεις που περιέχονται στα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας του Φεβρουαρίου του 2010 και προβάλλουν ένσταση λόγω του παράνομου χαρακτήρα του μεταβατικού κανονισμού και του πρωτοκόλλου συμφωνίας. Επομένως, τα νομικά ζητήματα της κρινομένης υποθέσεως δεν αφορούν μόνον τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των προσφευγόντων, αλλά, ευρύτερα, την αρχή και τη διαδικασία εφαρμογής του συνταξιοδοτικού συστήματος της ΕΤΕπ, γεγονός που μπορεί να έχει σημαντικές συνέπειες για τη χρηματοδότηση και τη λειτουργία του εν λόγω συνταξιοδοτικού συστήματος. Επιπλέον, η υπόθεση παρουσιάζει κάποια πολυπλοκότητα, δεδομένου ότι αφορά περισσότερες πτυχές της μεταρρυθμίσεως του συνταξιοδοτικού προγράμματος της ΕΤΕπ.

70 Δεύτερον, όπως διαπίστωσε το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης με την αναιρεθείσα διάταξη (σκέψεις 12, 17 και 21), από τον φάκελο προκύπτει ότι η προσφυγή απεστάλη σε ηλεκτρονική μορφή στις 25 Μαΐου 2010 και ώρα 23:59 και περιήλθε στην ηλεκτρονική διεύθυνση της Γραμματείας του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης στις 26 Μαΐου 2010 και ώρα 00:00, καθώς και ότι, κατά την κατάθεσή της, οι προσφεύγοντες είχαν λάβει γνώση της νομολογίας που υπενθυμίστηκε ανωτέρω, στη σκέψη 65. Εξάλλου, οι προσφεύγοντες, όταν τους κοινοποιήθηκε από τη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης η εγγραφή της κρινομένης υποθέσεως στο μητρώο και διαπίστωσαν ότι η κοινοποίηση αυτή προσδιόριζε την κατάθεση της προσφυγής στις 26 Μαΐου 2010, ζήτησαν από τη Γραμματεία του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης να αντικαταστήσει την ημερομηνία αυτή με εκείνη της 25ης Μαΐου 2010, πράγμα που δηλώνει τη βούληση των προσφευγόντων να ασκήσουν την προσφυγή τους εντός προθεσμίας την οποία θεωρούσαν «εύλογη», κατά την εν λόγω νομολογία.

71 Λαμβανομένων υπόψη, αφενός, των ιδιαίτερων περιστάσεων της υποθέσεως, οι οποίες μνημονεύονται στις προηγούμενες σκέψεις, και, αφετέρου, της νομολογίας, η οποία εισάγει υπέρ των προσφευγόντων ένα ισχυρό τεκμήριο όσον αφορά το εύλογο της ενδεικτικής τρίμηνης προθεσμίας (βλ., συναφώς, γνώμη του γενικού εισαγγελέα P. Mengozzi στην υπόθεση Επανεξέταση Arango Jaramillo κ.λπ. κατά ΕΤΕπ, C-334/12 RX-II, EU:C:2012:733, σκέψη 49, απόφαση της 23ης Φεβρουαρίου 2001, De Nicola κατά ΕΤΕπ, T-7/98, T-208/98 και T-109/99, EU:T:2001:69, σκέψεις 101 και 107, και διάταξη της 6ης Δεκεμβρίου 2002, D κατά ΕΤΕπ, T-275/02 R, EU:T:2002:306, σκέψη 33, βλ., επίσης, σκέψη 65 ανωτέρω), προσαυξημένης κατ' αποκοπή, λόγω αποστάσεως, κατά δέκα ημέρες, η προσφυγή των προσφευγόντων, η οποία, στην επίδικη υπόθεση, ασκήθηκε εντός προθεσμίας τριών μηνών και ένδεκα ημερών, πρέπει να θεωρηθεί ότι ασκήθηκε εντός εύλογης προθεσμίας.

72 Διευκρινίζεται, συναφώς, ότι η τρίμηνη προθεσμία για την άσκηση προσφυγής, όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπενθυμίζεται στη σκέψη 65 ανωτέρω, προσαυξημένη λόγω αποστάσεως κατ' αποκοπή κατά δέκα ημέρες, δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην επίδικη υπόθεση ως αποκλειστική προθεσμία, αλλά μπορεί μόνον να χρησιμεύσει ως χρήσιμο μέτρο συγκρίσεως. Διαπιστώνεται, επίσης, ότι η ΕΤΕπ δεν προβάλλει κανένα επιχείρημα για να αποδείξει ότι η υπέρβαση της εν λόγω προθεσμίας κατά μία ημέρα (δηλαδή κατά μερικά δευτερόλεπτα τη νύκτα της 25ης προς την 26η Μαΐου 2010) θα αρκούσε για να στερήσει από την εν λόγω προθεσμία τον «εύλογο» χαρακτήρα της, υπό την έννοια ότι θα μπορούσε πράγματι να διακυβεύσει την επιταγή της ασφάλειας δικαίου, σύμφωνα με την οποία, μετά την παρέλευση ορισμένης προθεσμίας, οι πράξεις των δικαστικών οργάνων της Ένωσης καθίστανται απρόσβλητες.

73 Αντιθέτως, η ΕΤΕπ υποστηρίζει συναφώς ότι οποιαδήποτε υπέρβαση της τρίμηνης προθεσμίας πρέπει να είναι δικαιολογημένη, ότι το διακύβευμα της διαφοράς και η πολυπλοκότητα της κρινομένης υποθέσεως συνηγορούν υπέρ της εφαρμογής, στην προκειμένη περίπτωση, μιας «ανώτατης» προθεσμίας τριών μηνών και δέκα ημερών, ότι οι προσφεύγοντες δεν δικαιολογούν την εφαρμογή μεγαλύτερης προθεσμίας για την άσκηση προσφυγής και ότι, στην επίδικη υπόθεση, η εφαρμογή μιας τέτοιας προθεσμίας τριών μηνών και δέκα ημερών θα επέτρεπε στους προσφεύγοντες να προετοιμάσουν λυσιτελώς την προσφυγή τους, χωρίς να θίγεται το δικαίωμά τους στην άσκηση αποτελεσματικού ένδικου βοηθήματος. Κατόπιν όσων εκτέθηκαν στις προηγούμενες σκέψεις, τα επιχειρήματα αυτά πρέπει να απορριφθούν.

74 Κατόπιν των ανωτέρω, η κρινόμενη προσφυγή πρέπει να κριθεί παραδεκτή.

[*παραλειπόμενα*]

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (δεύτερο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τον Oscar Orlando Arango Jaramillo και τους λοιπούς υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Τράπεζας Επενδύσεων (ΕΤΕπ), των οποίων τα ονόματα παρατίθενται στο παράρτημα της αποφάσεως, στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας.

3) Καταδικάζει την ΕΤΕπ στα δικαστικά έξοδα των υποθέσεων F-34/10, T-234/11 P και T-234/11 P RENV–RX.

Prek Buttigieg Costeira

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 2017.

(υπογραφές)